

meget principielt, hvis man skal begynde at ændre på det princip.

Det siger jo sig selv, at det aldrig kan udelukkes, at der skulle være en knusende argumentation for, at man skulle begynde at ændre et principielt standpunkt. Spørgsmålet er, om der så er fremført synspunkter i forslagsstillernes beslutningsforslag, der kan vælte det indgroede synspunkt. Det mener jeg egentlig ikke der er tale om. Og jeg stillede også nogle spørgsmål til forslagsstillerne sidste år, kan jeg huske, som jeg ikke fik svar på.

For hvis man først helt generelt – og det er jo et meget generelt, for ikke at sige overfladisk, forslag – begynder at sige dobbelt statsborgerskab, er spørgsmålet: Hvor mange skal der så være? Det, man argumenterer med, er, at folk flytter rundt i verden, og det er jo fuldstændig rigtigt, men hvorfor så kun to statsborgerskaber? Vi har jo mange verdensborgere i dag, som har en langt mere international fornemmelse, end jeg selv har, og som måske derfor heller ikke er lige så rodfæstede i deres fædreland, som f.eks. jeg er. De vil jo lige så godt kunne argumentere for, at de skal have tre eller fire statsborgerskaber, fordi der faktisk er mange lande, som de hele tiden vender tilbage til. Det synes jeg at vi mangler et svar på fra forslagsstillerens side.

Men naturligvis er det rigtigt, at globaliseringen har medført ændrede vaner. Mange flytter meget mere rundt, men der må jeg sige, at det så også betyder, at f.eks. forbrydere har meget lettere ved at flytte rundt. Der skal man være klar over, at hvis man indfører dobbelt statsborgerskab sådan over en bank – og det er jo det, forslagsstillerne ønsker – giver det jo vældig gode muligheder for terrorister og andre forbrydere for at få et statsborgerskab i et land, som de bor i nogle år, og så kan de jo begå de statsforbrydelser, de har lyst til, og så kan de rejse hjem til slyngelstaten og få beskyttelse der, fordi de har statsborgerskab der. De lande vil selvfølgelig aldrig udlevere de pågældende til retsforfølgning. Det er ikke noget, der er behandlet i forslaget, men når man bruger globaliseringen som argument – og jeg vil da gerne gå ind i den diskussion – må man altså også sige, at det har flere sider.

Så bruger man også argumentet om integration, og det havde vi jo egentlig på foranledning af hr. Søren Krarup en udmærket samtale om i Indfødsretsudvalget forleden dag. Man kan jo anskue på mange måder, i hvilket omfang integration og indfødsret måtte hænge sammen,

men at integrationen kun kan være i orden, kun kan forløbe hensigtsmæssigt, hvis den afsluttes med et statsborgerskab, er jo noget vrøvl, havde jeg nær sagt. Altså, der er jo masser af mennesker i dette land, også kendte mennesker, som vi tror er danskere, men som faktisk er kommet med et fremmed statsborgerskab, fordi de er født et andet sted; de er slet ikke det, vi normalt forbinder med indvandrere, men de har såmænd bare en mor eller en far, der har et ikke særlig fremmed statsborgerskab. De har et udenlandsk statsborgerskab, og de ønsker ikke – jeg kender adskillige – at få et dansk statsborgerskab, men de er selvfølgelig fuldstændig integrerede.

Så den sammenhæng mener jeg ikke man kan sætte op; jeg vil simpelt hen forkaste det argument. Integration drejer sig om noget andet, men det er selvfølgelig klart, at det er godt, hvis man bliver så integreret, at man også kvalificerer sig til at få et statsborgerskab.

Jeg vil så også minde om, at det jo er sådan – hvilket forslagsstillerne også ved alt om – at der er en lang række undtagelser. Det er jo ikke sådan, at man bare på alle måder forhindrer dobbelt statsborgerskab og siger, at de, der ikke kan blive løst fra deres statsborgerskab, ikke kan blive danske statsborgere. Der er en lang række meget rimelige undskyldninger for, at de mennesker, som ikke kan blive løst fra deres statsborgerskab, så alligevel kan få et dansk statsborgerskab, når de ønsker det.

Men når alt det er sagt, vil jeg så gentage det, jeg også sagde sidste år, hvor jeg i hvert fald her fra talerstolen sagde, at vi ville prøve at indhente oplysninger fra andre lande. Og det er vi i fuldt sving med; vi har fået en række oplysninger. Men det går jo altid sådan, at når man får flere oplysninger, bliver man også opmærksom på endnu flere nuancer og variationer – i dette tilfælde i mulighederne for dobbelt statsborgerskab – og derfor er der masser af ting, jeg ønsker undersøgt.

Det bliver jo så også svaret på B 56 om at nedsætte en kommission. Det ser vi i regeringen slet ingen grund til, og derfor afviser vi det, ligesom vi afviser B 55. Vi har som sagt allerede indhentet en række oplysninger, og vi er i færd med at indhente andre oplysninger. De skal så bearbejdes, og så kan jeg på et tidspunkt give en redegørelse til Indfødsretsudvalget om det. Men en kommission må vi afvise; vi ville heller aldrig kunne blive enige om et kommissorium, for der ville forslagsstillerne jo så på forhånd forlange,